

מסכת סנהדרין

פרק ח

א. בין סורר ומורה, מאיימת נעשה בין סורר ומורה, משיביא שמי שערות ועד שיקיף זקו, הפתחתון ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשונו גליה, שנאמר (דברים כא), כי ידיה לאיש בן, בן ולא בת, בן ולא איש. הקטן פטור, שלא בא לכל מצות:

ב. מאיימת חיב, משיאכל טריטימר בשר וייטה חצי לג יין האיטליך. רבוי יוסי אומר, מנה בשר ולג יין. אכל בחברות מצוה, אכל בעבר החדש, אכל מעשר שני בירושלים, אכל גבולות וטריפות, שקצים ורמשים, אכל טבל ומעשר ראשון שלא גטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו, אכל דבר שהוא מצוה ודבר שהוא עברה, אכל כל מאכל ולא אכל בשר, שתה כל משקה ולא שתה יין, איןנו נעשה בין סורר ומורה, עד שיأكل בשר וייטה יין, שנאמר (דברים כא) זולל וסבא. ואף על פי שאין ראייה לכך, זכר לדבר, שנאמר (משליכ) אל תהי בסבאי יין בזולי בשר למו:

ג. גַּנְבֵּן מַשָּׁל אֲבִיו וְאֶכְלָל בְּרִשות אֲבִיו, מַשָּׁל אֶחָדִים וְאֶכְלָל בְּרִשות
אֶחָדִים, מַשָּׁל אֶחָדִים וְאֶכְלָל בְּרִשות אֲבִיו, אֵינוֹ נָעֵשָׂה בֵּן סֹוֵרֶר
וּמֹרֶה, עַד שִׁיגַּנְבֵּן מַשָּׁל אֲבִיו וַיְאֶכְלָל בְּרִשות אֶחָדִים. רַبִּי יוֹסֵי בֶּרֶ
רַבִּי יְהוֹנָה אָוֹמֵר, עַד שִׁיגַּנְבֵּן מַשָּׁל אֲבִיו וְמַשָּׁל אַמּוֹ:

ד. קִיה אֲבִיו רֹצֶה וְאַמּוֹ אַיִּנה רֹצֶה, אֲבִיו אֵינוֹ רֹצֶה וְאַמּוֹ רֹצֶה,
אֵינוֹ נָעֵשָׂה בֵּן סֹוֵרֶר וּמֹרֶה, עַד שִׁיחַו שְׁנֵיכֶם רֹצִים. רַבִּי יְהוֹנָה
אָוֹמֵר, אִם לֹא הִתְהַגֵּד אַמּוֹ רַאַיָּה לְאֲבִיו, אֵינוֹ נָעֵשָׂה בֵּן סֹוֵרֶר וּמֹרֶה.
קִיה אֶחָד מִקְּם גַּדְמָן אוֹ חִגְרָה אוֹ אַלְמָן אוֹ חִרְשָׁה, אֵינוֹ נָעֵשָׂה
בֵּן סֹוֵרֶר וּמֹרֶה, שֶׁבְּאָמֵר (דִּבְרִים כא) וְתִפְשֹׁו בּוּ אֲבִיו וְאַמּוֹ, וְלֹא
גַּדְמָן. וְהַזִּיאָו אֶתְּהוּ, וְלֹא חִגְרָה. וְאָמְרוּ, וְלֹא אַלְמָן. בְּגַנְוּ זֶה, וְלֹא
סֹוֵמָן. אַיִּגְנָו שְׁמֵעַ בְּקָלְנוּ, וְלֹא חִרְשָׁן. מַתְרִין בּוּ בְּפָנֵי שְׁלִשָּׁה
וּמְלֻקִין אֶתְּהוּ. חֹזֶר וּקְלָקֶל, גַּדְוֹן בְּעִשְׂרִים וּשְׁלִשָּׁה. וְאֵינוֹ גַּסְקָל עַד
שִׁיחַו שְׁמַלְשָׁה הַרְאָשׁוֹנִים, שֶׁבְּאָמֵר (שם) בְּגַנְוּ זֶה, זֶה שְׁלִקָּה
בְּפָנֵיכֶם. בְּרָח עַד שְׁלָא נִגְמָר דִּינָו וְאֶחָר כֵּה הַקִּיף זָכוּ הַתְּחִתּוֹן,
פְּטוּר. וְאִם מַשְׁנָגָמֶר דִּינָו בְּרָח וְאֶחָר כֵּה הַקִּיף זָכוּ הַתְּחִתּוֹן, תִּיבָּ:

ה. בֵּן סֹוֵרֶר וּמֹרֶה גַּדְוֹן עַל שְׁמָ סּוּפּוֹ, יְמֹות זְכָאי וְאֶל יְמֹות חִיבָּ,
שֶׁמְיִתְחַטֵּן שֶׁל רְשָׁעִים הַגְּנָה לְהָנוּ וְהַגְּנָה לְעוֹלָם, וְלְאָצְדִּיקִים, רָע לְהָנוּ
וּרָע לְעוֹלָם. יְנוּ וְשָׁנָה לְרְשָׁעִים, הַגְּנָה לְהָנוּ וְהַגְּנָה לְעוֹלָם,
וְלְאָצְדִּיקִים, רָע לְהָנוּ וּרָע לְעוֹלָם. פְּזִוֵּר לְרְשָׁעִים, הַגְּנָה לְהָנוּ וְהַגְּנָה
לְעוֹלָם, וְלְאָצְדִּיקִים, רָע לְהָנוּ וּרָע לְעוֹלָם. כְּפֹס לְרְשָׁעִים, רָע לְהָנוּ

וְרֹעַ לְעוֹלָם, וּלְצִדְיקִים, הַנָּאָה לְהַןָּו וְהַנָּאָה לְעוֹלָם. שְׁקָט לְרִשְׁעִים,
רֹעַ לְהַןָּו וְרֹעַ לְעוֹלָם, וּלְצִדְיקִים, הַנָּאָה לְהַןָּו וְהַנָּאָה לְעוֹלָם:

ו. הַבָּא בַּמְחֻמָּרָת נְדוֹן עַל שֵׁם סָופּוֹ. הִיא בָּא בַּמְחֻמָּרָת וְשָׁבֵר אֶת
הַחֲבִית, אִם יָשׁ לֹא דְמִים, חַיּוּב. אִם אֵין לֹא דְמִים, פְּטוּר:

ז. וְאַלְיוֹ הוּא שְׁמַצִּילֵינוּ אָוֹתָנוּ בְּנֶפֶשׁוֹ, קָרוֹדֵף אַחֲרֵי חַבְרוֹ לְהַרגֵּנוּ, אַחֲרֵי
הַזָּכָר וְאַחֲרֵי הַפְּגָרָה הַמְּאָרָסָה. אֲכַל קָרוֹדֵף אַחֲרֵי בְּהַמָּה, וְהַמְּחַלֵּל
אֶת הַשְּׁבָתָה, וְהַעֲוִידֵךְ עַבְוֹדָה זָרָה, אֵין מַצִּילֵינוּ אָוֹתָנוּ בְּנֶפֶשׁוֹ: